

---

*“Vindran des d’Egipte, com ocells, com coloms des del país d’Assíria,
i els faré viure a casa seva. Ho dic jo el Senyor” (Osees 11,11).*

2018

*Cardenal Francesc d’Assís Vidal i Barraquer, Arquebisbe i Primat de Tarragona
150è aniversari del seu naixement • 3 d’octubre de 1868
75è aniversari del seu traspàs • 13 de setembre de 1943*

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l’Arquebisbat

**Núm. 1
Gener de 2018**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

1

Tarragona, gener de 2018
3a època. Núm. 525

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia al monestir de Poblet, en l'ordenació diaconal de Fra Borja Peyra	3
Homilia a la Catedral, en la consagració d'Anna Moya i Oller, segons el Pontifical Romà de Consagració de Verges	5
<i>Als Quatre Vents</i>	
688. Sant Francesc Xavier.....	8
689. La Mare de Déu de Loreto.....	9
690. Aquesta és casa vostra.....	10
691. Nadal, lliçó de senzillesa	11
692. El primer dia de l'any.....	12
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de desembre de 2017	13

Secretaria General i Cancelleria

Nomenament d'Arxiprestos de 5 de desembre de 2017	16
Decret pel qual es nomena el Dr. Jordi Díaz Moix professor estable de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona ...	17
Decret pel qual s'aprova 'ad experimentum' el Directori de l'orde de les verges en l'àmbit de la nostra arxidiòcesi.....	17
Decret aprovant "ad experimentum" la Normativa particular que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla ..	18
Director de l'Orde de les Verges en l'àmbit de l'arxidiòcesi de Tarragona. Aprovació "ad experimentum"	19

Normativa del cementiri parroquial de Lilla. Aprovació “ad experimentum” per un trienni.....	23
--	----

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge de Nadal «Urbi et Orbi»	28
Missatge per a la 51a Jornada mundial de la Pau, el dia primer de gener de 2018.....	30
Missatge per a la 26a Jornada mundial del Malalt (11 de febrer, memòria de la Mare de Déu de Lourdes).....	34
<i>Audiències generals del dimecres «La Santa Missa»</i>	
4. Per què anar a missa el diumenge?.....	36
5. El ritu d'introducció	38

Defuncions

Mn. Domènec Cubí i Latorre, pvre.	40
--	----

(40 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Vista de part de la cornisa exterior del creuer esquerre de la catedral, donant al Claustre.

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 6 de desembre 2017, dimecres de la I setmana d'Advent, al monestir de Poblet, en l'ordenació diaconal de Fra Borja Peyra

Isaïes 25,6-10a; Fets dels Apòstols 6,1-7a; Mateu 15,29-37

Benvolgut Pare Abat, Pare Prior i tots vosaltres, estimada comunitat de Santa Maria de Poblet, i especialment tu, fra Borja, que avui rebràs l'ordenació diaconal de les meves mans. Saludo també els preveres concelebrants, els diaques, els familiars de fra Borja. Saludo a tots vosaltres, germans i germanes que assistiu a aquesta celebració eucarística.

No vull dissimular la meva alegria, així com el meu agraïment a Déu, per l'oportunitat que se m'ofereix de conferir el diaconat a fra Borja. Comprendreu l'emoció que sento en aquests moments, ja que he tingut la sort de conèixer l'ordenand abans que entrés al Monestir, de participar amb ell en el Camí de sant Jaume i rebre sempre el seu somriure i l'acolliment fraternal des que va entrar como a monjo a Poblet.

Avui anem a reviure el que acabem d'escoltar a la primera lectura: com aquells set homes que van accedir al diaconat per la imposició de les mans dels Apòstols, també avui, per la imposició de les mans del Bisbe, successor dels Apòstols, aquest germà nostre serà consagrat per a la mateixa missió.

En què consisteix aquest ministeri, quina és aquesta missió? Sa Santedat el papa Benet XVI ens va oferir la resposta en la seva primera encíclica (Déu és Amor), en comentar precisament aquest passatge dels Fets dels Apòstols: «A l'Església dels primers moments, s'havia produït una disparitat en el subministrament quotidià a les vídues entre la part de llengua hebrea i la de llengua grega. Els Apòstols [...] van decidir crear per a aquesta tasca, tan necessària en l'Església, un grup de set persones. Però aquest grup no havia de limitar-se a un servei merament tècnic de distribució: havien de ser homes "plens d'Esperit i de saviesa" (cf. Ac 6,1-6). Això vol dir que el servei social que exercien era certament concret, però sens dubte també espiritual al mateix temps; per tant era un veritable ofici espiritual, el seu, que realitzava una tasca essencial de l'Església [...]. Amb la formació d'aquest grup dels set, la diaconia —el servei de l'amor al proïsme exercit comunitàriament i de manera orgànica— quedava ja instaurada en l'estructura fonamental de l'Església mateixa (Deus Caritas est, n. 21).

Amb l'ordenació diaconal ajudaràs a:

- a) L'anunci de la Paraula, b) El servei de l'altar, i c) El ministeri de la caritat i del servei a tots els homes.

Aquestes tres tasques expressen la naturalesa íntima de l'Església. S'impliquen mútuament i no poden separar-se una de l'altra (cf. *Deus Caritas est*, n. 25). El teu ofici, Borja, per tant, és un servei que comprèn totes les dimensions de la vida.

En primer lloc l'anunci de la paraula de Déu. La gràcia sacramental que rebràs t'ajudarà perquè portis a tot arreu el missatge de Jesucrist. Predicar és comunicar Crist als homes i dones, perquè Crist és la Paraula viva de Déu Pare. Des d'ara, configurat amb Crist pel sagrament de l'orde, quan prediquis parlaràs amb la seva autoritat. D'acord amb la missió rebuda, hauràs d'exhortar i educar en la doctrina santa tant els fidels cristians com aquells que no tenen fe. Seràs «ministre de Crist i administrador dels misteris de Déu» (1Co 4,1).

Malgrat les nostres debilitats, els fidels esperen de nosaltres la força de la paraula de Déu, amb plena fidelitat a les veritats de la fe cristiana. I no podem oblidar que es predica més amb l'exemple que amb les paraules: hem d'encarnar la paraula de Déu en les nostres vides. Són molt oportuns uns consells que sant Agustí dirigeix a qui té la missió de predicar la paraula de Déu:

«En parlar fes el que estigui de la teva part perquè se t'escolti intel·ligentment, amb gust i docilitat. Però no dubtis que si aconsegueixes alguna cosa [...] és més per la pietat de les teves oracions que per les teves dots oratòries. Per tant, pregant per aquells a qui has de parlar, sigues abans home de pregària que de predicació. I quan s'acosti el moment de parlar, abans de començar a dir paraules, eleva a Déu la teva ànima assedegada, per vessar el que va beure i exhalar d'allò de què es va omplir» (Sant Agustí, *La doctrina cristiana*, 4, 15, 32).

No abandonis mai la meditació assídua i atenta de l'Evangelí. L'Evangelí, portat pel diaca, va al capdavant en la processó d'inici de la celebració. És un signe ben expressiu: la paraula de Déu davant, i el ministre darrere i al seu servei. Que aquest signe sigui una realitat sempre en la teva vida: que tot el que facis estigui precedit per l'escolta i meditació de la paraula de Déu, tenint cura, fent créixer el teu esperit d'oració.

En segon lloc, com a ministre de l'altar, prepararàs el Sacrifici i distribuiràs als fidels el cos i la sang del Senyor. Cuida les celebracions litúrgiques, procura realitzar-les amb una pietat sincera que sigui fruit de l'amor, conscient que en tu l'Església glorifica Déu.

En efecte, «cal recordar als sacerdots i als diaques» —són paraules de Joan Pau II— «que el servei de la taula del pa del Senyor els imposa obligacions particulars que es refereixen, en primer lloc, al mateix Crist present en l'Eucaristia, i després a tots els participants potencials i actuals en l'Eucaristia» (Joan Pau II, *Carta Apostòlica Dominicae Cenæ*, 24-II-1980, n. 11).

Pertoca també al diaca exercir el ministeri de la caritat en representació del Bisbe: aquest és el tercer aspecte. Fes-ho tot comptant amb l'ajuda de Déu, de manera que tot-hom et pugui reconèixer com a veritable deixeble de Jesucrist, que va venir a servir i no a ser servit (cf. Mt 20,28).

Encarnant-se, assumint la condició humana, Crist no posa límits al seu abaixament, «sinó que es va fer no res [...], s'abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Fl 2, 7-8). Els diaques participen de manera especial en aquesta missió de servei. També ells, com Jesucrist, han de servir a totes les persones, sense posar condicions. Demana al Senyor que et concedeixi un cor de pastor a la mesura del seu, amb els seus mateixos sentiments, la seva mateixa mirada. Així aprendràs a mirar els altres des de la perspectiva de Crist, i en veure-ho amb els ulls de Crist podràs oferir-li la mirada d'amor que necessiten. És un servei que requereix que tota la teva vida —les teves energies, el teu temps i els teus desitjos— estiguin encesos d'afany apostòlic i completament al servei de la Redempció.

Penso que l'evangeli que acabem de llegir encarna aquestes tres dimensions del diaconat. Predicar com Jesús va fer, sense cansar-se. I com Jesús també, atendre a tothom, i especialment com ho diu l'evangeli, que Jesús atenia els invàlids, esguerrats, cecs, sordmuts i molts altres discapacitats. L'atenció als més necessitats —com a les viudes en els temps apostòlics—, ha de ser la teva passió. I finalment, Jesús va fer el miracle de la multiplicació dels pans: ens parla de l'eucaristia, que hauràs de repartir, i també ens parla de la dimensió caritativa del teu diaconat: donar aliment als qui ho necessitin.

No voldria acabar les meves paraules sense adreçar-me a vosaltres, familiars del nou diaca, per donar-vos la meva cordial felicitació. Sempre hem de donar gràcies a Déu, però avui ho fem d'una manera especial pel do de l'Esperit Sant que suposa per a tota l'Església —i per al Monestir de Poblet— el fet de comptar amb un nou diaca. Demano a més a tots els presents que pregueu molt per les vocacions: per a Poblet en primer lloc, ja que som aquí, però també per a totes les famílies religioses i tot camí de vida consagrada, i per les vocacions sacerdotals per al Seminari de l'arxidiòcesi.

M'encomano a la Mare de Déu, sota l'advocació de Mater Cistercium, perquè vetlli maternalment sobre vosaltres. Que ella, l'orant, present enmig de la comunitat apostòlica esperant el do de Pentecosta, us acompanyi sempre. Amén.

HOMILIA

de 8 de desembre 2017, a la Catedral, en la consagració d'Anna Moya i Oller, segons el Pontifical Romà de Consagració de Verges

Benvolguts preveres concelebrants i diaques. Benvolguda Anna, que avui en aquesta eucaristia seràs consagrada verge. Saludo els teus familiars i amics. Una salutació a tots vosaltres, germans i germanes en Crist mort i ressuscitat.

Estem celebrant la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, i dintre de l'eucaristia tindrà el goig de consagrar l'Anna com a verge consagrada. En la seva invitació ens diu que «d'aquesta manera, amb la força de l'Esperit Sant, m'entregaré a l'Amor, eterna Saviesa del Pare, com Espòs i Senyor, per ser signe de l'Església i restar al servei de Déu i dels germans». L'Anna és la primera a la nostra arxidiòcesi que

entra a l'orde de les verges, i jo li dono les gràcies per haver pres aquesta decisió, fruit d'una vocació a la qual ella dona resposta.

Val la pena comentar en què consisteix aquest orde de les verges, ja implantada a d'altres bisbats. Aquest orde va ser restaurat pel concili Vaticà II seguint el costum de consagrar verges, observat ja a l'Església primitiva, i que al llarg dels segles s'havia anat perdent.

L'orde de les verges està constituït per dones que, «amb el sant propòsit de seguir Crist més de prop» són consagrades al Senyor. Són seglars cristianes que, vivint a casa seva mateix i del seu treball, «celebren els esponsoris místics amb Crist Fill de Déu i es dediquen al servei de l'Església». Havent rebut el carisma de la virginitat com a vocació a l'amor ple i esponsalici de Jesucrist, les verges consagrades són signe d'aquest amor en l'Església i en el món.

La consagració específica vincula les verges de manera especial a l'Església diocesana i al seu servei, cosa que comporta la seva donació total i irrevocable d'elles mateixes en fidelitat constant a Déu i sota la dependència directa del Bisbe.

«Les verges consagrades, mogudes per l'Esperit Sant, fan vot de castedat per tal d'estimar més Crist i per servir amb més llibertat els germans. Per aquesta consagració queden incorporades al servei de l'Església diocesana i al seu dinamisme apostòlic, amb la seva vida, la seva pregària i la seva col·laboració pastoral d'acord amb la seva disponibilitat i el seu carisma.

»Consegüentment les verges consagrades col·laboraran en aquelles activitats i ministeris que dins l'Església particular els siguin encomanats pel Bisbe, acceptant-los i exercint-los en diàleg cordial i filial.

»La seva consagració té una dimensió mística i nupcial amb Jesucrist, una dimensió de servei a Déu i a l'Església (diocesana i universal) i una dimensió escatològica, doncs la seva única pàtria a partir de llavors és el Cel. L'elecció de la vida virginal recorda la precarietat dels béns terrenals i anticipa el món nou de la resurrecció futura, recordant a tots la necessitat de sentir-nos peregrins a la casa del Pare. També posa en relleu la naturalesa humana i divina de l'Església, visible però dotada d'elements invisibles, dedicats a la contemplació ja presents en el món.

La relació esponsalícia amb Jesucrist és el punt focal al voltant del qual s'expressa i organitza la vida de la verge i és el principal tret característic de la seva espiritualitat: la pregària és la conversa esponsalícia amb ell; la lectura i estudi de l'Esriptura és escoltar la Paraula de l'Espòs; l'apostolat i les obres de misericòrdia són la participació del cònjuge en el misteri de Crist vivent en l'Església, sobretot en els petits i els pobres. La seva dimensió penitencial no és menys important i l'han de sostenir amb oració, dejunis, mortificacions i obres de penitència, desgreuge i reparació. Per la seva naturalesa i el seu estat de vida, les verges són signe de l'Església esponsalícia amb Crist, són in persona Ecclesiae.

»La seva castedat suposa un camí de joiosa pobresa i renúncia. La verge es desprèn de tot el que la lliga i d'allò que no li permet perseverar en l'amor i la fidelitat. Ha de viure humil i lliure, en projecció a l'infinit. Santa Tecla, patrona de Tarragona és prototip de la primitiva verge cristiana d'incansable vida missionera i evangelitzadora, extàtica en la seva contemplació, indomable en la seva voluntat i apòstol en els seus ideals. Tecla, que va esdevenir l'ideal cristià en una època de persecució, ens mostra que la seva història és una lluita per evitar quelcom pitjor que la mort, l'aniquilació de la identitat pròpia.

»No hi ha dubte que es tracta d'un carisma preciós que tanca en si la bellesa de la persona que entrega totes les dimensions del seu "ser i fer" perquè la frescor de l'Evangeli brilli enmig del món i en el quotidià de cada dia.»

La Verge consagrada és aquella que, com diu Jesús a l'Evangeli, ha trobat la perla preciosa, el tresor amagat, el regne de Déu, i ho ha deixat tot per a trobar-se amb Jesucrist, i seguir-lo, que és el que veritablement val la pena. No hi ha dubte que fa falta en el món un testimoniatge d'amor a Crist que captivi i sacsegi els homes guanyant-los per l'Evangeli, i per això una verge consagrada és el testimoni d'una que ha estat captivada i ha donat el cor enterament a Jesucrist.

Maria ha de ser el teu model. Precisament com ho deia a l'inici, celebrem una de les festes grans de la Mare de Déu: la Concepció Immaculada de santa Maria. Immaculada vol dir 'sense màcula', 'sense taca'. Amb l'expressió concepció immaculada ens referim a un misteri de la fe cristiana que ens omple d'esperança: que la Santíssima Verge Maria, per un privilegi especial de Déu, no va tenir mai el pecat original amb el qual tots naixem, i que també després, per la seva correspondència a la voluntat de Déu, ha estat sempre lliure de qualsevol taca de pecat.

Diem que la Mare de Déu és immaculada no sols per l'entusiasme filial que ens porta a adreçar-nos a la nostre Mare amb unes paraules boniques, sinó perquè és una veritat revelada per l'Esperit Sant. L'Església ho afirma recollint una tradició que ens ha arribat des dels primers segles, així com l'ensenyament autoritzat de molts pares de l'Església. Aquesta veritat de la nostra fe la trobem recollida en la sagrada Escripura.

Hem llegit a l'Evangeli de sant Lluc que l'àngel Gabriel es va presentar on era ella i li va dir: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu» (Lc 1,28). Maria estava acostumada a meditar en el seu cor la paraula de Déu (cf. Lc 2,19), per això va entendre de seguida que aquesta salutació tenia un sentit profund que ella, per la seva humilitat (cf. Lc 1,48), mai no podia haver imaginat. I l'evangelista ressenya que «ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així» (Lc 1,29).

«Plena de gràcia», li diu l'àngel Gabriel de part de Déu. No és possible fer una lloança més gran a una criatura, perquè la gràcia és un do gratuït de Déu que fa possible en nosaltres —sempre que no la rebutgem— la vida sobrenatural. L'àngel, per tant, fent servir aquesta expressió, ens fa saber que el do de Déu omple l'ànima de Maria.

Maria ha rebut la gràcia de Déu en mesura extraordinària, com mai no l'ha tingut ni la tindrà cap altra criatura. Ella és la «plena de gràcia»: la seva ànima és més pura i més bella que tots els àngels i tots els sants. Maria és l'obra mestra de la saviesa i de la bondat del Creador.

En el text de l'evangeli que hem llegit, hem vist que la Mare de Déu, que és per a nosaltres model de santedat, s'identifica amb els plans de Déu sense posar-hi objeccions. És emocionant la seva resposta ràpida, generosa i decidida. Primer pregunta allò que no entén, per tal de complir bé la voluntat de Déu, i un cop se n'ha assabentat, s'hi lliura rendidament: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1,38).

En la teva consagració estic segur, Anna, que tindràs molt present Maria, Verge i Mare. Ella és model perfecte de tota verge consagrada i testimoni de la seva fecunditat. A ella, en aquesta gran festa, t'encomano, i dono gràcies a Déu i també gràcies a tu, per poder tenir a la nostra arxidiòcesi l'orde de les verges.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

688. SANT FRANCESC XAVIER

3 de desembre de 2017

Aquest primer diumenge d'Advent coincideix amb la festa d'un sant molt apreciat a tota la cristiandat, sant Francesc Xavier, amic i deixeble de sant Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia de Jesús, els jesuïtes, l'orde religiós que tanta glòria ha donat i continua donant a l'Església.

L'encontre entre aquests dos sants, un guipuscoà i un navarrès, va ser a la Universitat de París a finals de 1529, un encontre casual si no hi veiéssim la mà de la divina providència.

Iñigo de Loiola, de 38 anys, va ser acceptat al col·legi-residència Santa Bàrbara, i el seu preceptor li va presentar dos alumnes que serien els seus companys d'habitació: Pere Favre i Francesc Xavier, tots dos de 23 anys. D'aquella habitació, de moltes hores d'estudi compartit i d'anhels manifestats, en sortirà l'embrió d'una tasca apostòlica que s'estendrà pel món.

Francesc Xavier no era un jove dòcil i predisposat a lliurar la seva vida. Li agradaven els espectacles, triomfava en els esports, es regalava una vida còmoda pròpia d'una família rica que li havia posat un criat al seu servei ja d'estudiant. Però una vegada va sentir, a través d'Ignasi, la crida de Déu, la va seguir amb un ímpetu exemplar que el va portar a ser model de missioners, viatjant primer a Lisboa per fer el salt des d'allí a l'Índia i el Japó, fins que va morir, als 46 anys, quan es preparava per embarcar cap a la Xina.

És fàcil pensar que el papa Francesc, jesuïta de formació, demanarà avui especialment al sant navarrès per aquestes terres de missió, i en particular pels grans països asiàtics. Amb ell tots nosaltres podem fer el mateix.

Advent és un temps litúrgic de preparació per a la vinguda del Senyor. Li demanem que vingui a ser conegut en aquestes zones del món on amb prou feines saben de Jesucrist; però també preguem que ens faci missioners on la vida ens hagi col·locat, ja que també entre nosaltres hi ha molta ignorància i set de Déu.

Quan el Papa insisteix que vol una «Església en sortida», no tancada en la comoditat burgesa dels convençuts, ens està cridant a una tasca molt il·lusionant. No la farem amb xerrameca sinó amb el testimoniatge amable del nostre exemple. Potser per això haurem de reflexionar abans sobre la nostra fe, la nostra conducta, fer el que sant Ignasi va anomenar «exercicis espirituals», en una paraula, exercitar-nos en l'amor als altres perquè veiem en ells germans en Crist.

Aquest pot ser un bon propòsit per a l'Advent que comença.

689. LA MARE DE DÉU DE LORETO

10 de desembre de 2017

El 10 de desembre se celebra la festa de la Mare de Déu de Loreto. Respon a una tradició del segle XIII segons la qual la casa on va viure la Sagrada Família a Natzaret va ser transportada a la ciutat italiana de Loreto l'any 1294, passant per Croàcia.

La tradició cobra aquí formes llegendàries que barregen el desig de les Croades de posar fora de perill la santa casa, amb el seu transport a través de la Mediterrània i l'Adriàtic en vaixells de croats o en vol portada per àngels, llegenda que va donar lloc al fet que sigui considerada patrona de l'aviació.

El que és segur és que aquesta devoció mariana va arrelar en moltes parts del món, com pot comprovar-se en la realitat dels santuaris dedicats a la Mare de Déu de Loreto en ciutats molt diverses, entre elles Tarragona, on hi ha hagut una capella a la part alta de la muntanya propera a la ciutat des del segle XVI.

Després d'ampliacions, la primitiva capella es va convertir amb els segles en el Santuari que, en la seva actual estructura i gràcies a la iniciativa ciutadana, va posar la seva primera pedra el 1957, fa ara seixanta anys.

L'any 1970 Tarragona va tenir el goig d'acollir els primers preveres italians que s'ocuparien d'aquest lloc sant, pertanyents a l'orde dels Rogacionistes, fundat per sant Annibale Maria Di Francia, el carisma dels quals és pregar per les vocacions sacerdotals i per l'atenció social, i que aviat van posar en marxa una residència i un centre d'espiritualitat pel qual han passat moltes persones.

Innombrables vegades he pujat a Loreto per la carretera que transcorre entre pins fins que s'albira el campanar. És un descans per a l'ànima la pau que es viu en un lloc tan proper, una pau que té molt a veure amb l'entorn, però també amb aquesta atribució que fem a la nostra Mare de ser Reina de la Pau.

Allí la troben els qui van a casar-se o a un enterrament, els qui van a assistir a missa, o en romeria, els qui arriben per trobar-se a ells mateixos, potser després de trucar al Telèfon de l'Amistat, o aquelles persones sense sostre o transeünts que saben que mai no marxaran de Loreto amb les mans buides.

A la Casa de la Mare de Déu, cada persona és valorada, acompanyada, i un cartell de l'entrada li dona una poètica benvinguda. En aquest dia vull expressar la meva gratitud com a arquebisbe als sacerdots de Loreto per la seva extraordinària tasca i demanar que els acompanyem en aquesta petició de vocacions que són tan necessàries.

690. AQUESTA ÉS CASA VOSTRA

17 de desembre de 2017

Des dels seus inicis, l'Església, seguint els ensenyaments de Jesucrist, ha tingut cura especial de les persones més necessitades. La majoria de vegades aquests ajuts passen desapercebuts, d'acord també amb la recomanació evangèlica, tot i que és inevitable que en altres sigui visible la seva tasca solidària.

Molt a prop de la Catedral, a la plaça Peixateries Velles, hi ha un edifici que simbolitza el que estic dient. Malgrat que l'acció social de l'Església es canalitza sobretot a través de Càritas i de les parròquies, en aquest punt de la Part Alta de Tarragona se centren activitats que avui vull assenyalar.

A l'immoble propietat de l'Arquebisbat en la Fundació Obra Pia Montserrat, s'assenten en diferents plantes dues iniciatives solidàries: Cafè i Caliu, de la Càritas Interparroquial, i la Fundació Privada Bonanit. Ambdues atenen persones que no tenen recursos per a una alimentació adequada i que, en alguns casos, no tenen un sostre sota el qual poder dormir.

Cafè i Caliu reparteix diàriament més d'un centenar d'esmorzars molt complets i ho fa gràcies a donacions del Banc d'Aliments i de diferents comerços de la zona, i gràcies a un equip de voluntaris que presten un servei impagable lliurant el més preuat en la societat d'avui: el seu temps. En comptes de dedicar-lo a distraccions o a aficions personals, el gasten a ajudar els qui més ho necessiten.

La Fundació Bonanit, que porta onze anys en funcionament, disposa en aquesta casa d'una vintena de llits on poden dormir persones sense llar. Només qui ha viscut de prop l'experiència que suposa dormir al carrer pot apreciar la necessitat d'aquest ajut que la Fundació completa amb dotze llits més en pensions de la ciutat. Els cuidadors

especialitzats i voluntaris s'afanyen perquè els abandonats a les cunetes de la societat del benestar trobin l'acollença que correspon a la seva condició humana.

Aquesta és casa vostra, els diem a les persones que hi acudeixen. En les meves visites he pogut comprovar la gratitud amb què reben aquests serveis. Faig una crida als tarragons perquè ajudin encara més aquestes iniciatives solidàries.

A vegades se sent encara el vell tòpic que relaciona l'Església amb les classes benestants i amb la burgesia econòmica. Una passejada per aquesta casa, o per tantes altres instal·lacions que han impulsat els cristians, desmenteix aquesta acusació sense fonament. Acullen persones de tots els països, races i religions, fent realitat la convicció que tots som germans en Jesucrist.

691. NADAL, LLIÇÓ DE SENZILLESA

24 de desembre de 2017

Els Evangelis Apòcrifs són textos escrits en el primitiu cristianisme que mai no han estat acceptats en el cànon de llibres inspirats del Nou Testament. Generalment mostren fets extraordinaris, sospitosos per al sentit comú i per a una manera discreta de fer les coses. Un d'ells fa referència a les esposalles de la Mare de Déu.

Segons aquesta llegenda el gran sacerdot va reunir els joves de la casa de David aspirants a casar-se amb Maria i els va convidar a dipositar sobre l'altar el bastó que portaven dient-los que aquell que florís seria el de l'elegit del Senyor, i va florir el de Josep.

Les coses, però, devien transcórrer d'una manera més simple i natural en aquest enamorament, i quan hi va intervenir la mà de Déu de manera extraordinària ho va fer amb la major discreció possible. Si alguna cosa distingeix els primers temps de vida de Jesucrist és l'absència d'espectacularitat. L'Evangelí de sant Lluc, el qual refereix amb més detall el naixement de Jesús, mostra precisament que l'esdeveniment més gran de la història de la humanitat va transcórrer de la manera més senzilla.

Aquests dies nadalencs repassem les seves paraules d'humilitat sublim, després de situar Josep i Maria en l'escenari d'un edicte d'empadronament de l'emperador: «Josep, com era de la família i descendència de David, va pujar des de Natzaret, ciutat de Galilea, a la ciutat de David anomenada Betlem, a Judea, per empadronar-se amb Maria la seva esposa, que esperava un fill. I quan ells es trobaven allà, li va arribar l'hora del part, i va infantar el seu fill primogènit; l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no hi havia lloc per a ells a l'hostal.»

D'aquesta manera, com de puntetes, va entrar al món aquell que, essent Déu, va ser el creador de l'univers. Bé va dir un conegut periodista: si jo hagués viscut allà en aquella època, segurament hauria entrevistat el rei Herodes, o hauria fet reportatges sobre el cens, però m'hauria passat per alt que en una cova de Betlem havia nascut el rei del món.

Davant el Nadal hi ha dues actituds: una és entretenir-se en el que és secundari, contemplar els llums de les botigues, els regals, les possibilitats de viatges, l'espera de menjars suculents... L'altra és fixar-se en allò essencial, que és que ens ha nascut el nostre Redemptor, celebrar amb la família aquesta gran festa cristiana, gaudir del silenci necessari per adorar en el nostre cor Jesús infant i demanar-li que aprenguem la seva lliçó de senzillesa i de pau per a poder transmetre-la a totes les persones que ens envolten.

692. EL PRIMER DIA DE L'ANY

31 de desembre de 2017

El 8 de desembre de 1967, exactament dos anys després de la clausura del Concili Vaticà II, el papa Pau VI va instituir per a cada primer dia de l'any, a partir de l'1 de gener de 1968, la Jornada Mundial de la Pau. Es compleixen ara 50 anys.

El món es trobava sumit en la «guerra freda» entre els dos blocs, i en guerres calentes, com la del Vietnam; però fins i tot dins l'Església havia entrat la divisió, entre tradicionalistes que no acceptaven la reforma conciliar i progressistes que n'abusaven, menyspreant la tradició i la jerarquia i adequant les veritats de la fe o els ritus litúrgics a les seves opinions.

El 21 de maig de 1972 un boig australià d'origen hongarès va atemptar contra la Pietat de Miquel Àngel a la seva capella del Vaticà i va causar notables destrosses a la

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

famosa escultura, un fet que es va prendre com un signe de la crisi de l'Església. Pau VI va visitar entristit aquella obra d'art, una de les millors de la història. L'Església, com l'escultura, sempre ha estat sotmesa a forces que volien destruir-la. El Papa es va reafirmar en el fet que el món necessita la pau i la protecció de la Mare de Déu. Va ser ell qui va traslladar la festa de la Maternitat Divina de Maria de l'11 d'octubre a l'1 de gener, unint així la celebració de la pau a la de la Mare de Déu.

Aquesta relació entre la Mare de Déu i la pau del món té les seves arrels en el Gènesi, quan Déu fa la promesa de redempció en la nova Eva; també en la profecia messiànica d'Isaïes, i encara una ressonància claríssima en la nit de Nadal. Maria porta al món Jesús en una cova de Betlem, i el primer anunci de la bona nova el reben uns pastors dels voltants que escolten el cant angèlic: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima.»

És simbòlic començar el nou any meditant sobre la pau, invocant-la per a Catalunya i per a tothom, començant per la pau a les famílies. Que la Mare de Déu, Regina Pacis, estengui el seu mantell maternal sobre nosaltres perquè construïm una societat fraternal en la qual no sols respectem opinions diferents, sinó que estimem les persones, especialment les més necessitades. Amb aquests desitjos, demano al Senyor que 2018 sigui un any molt feliç per a tots en la pau de Déu.

Desembre 2017 : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Divendres 1

- Visita la Casa Mare de Déu de Misericòrdia, de la Comunitat del Cenacle, al Mas d'en Lluc.
- Al vespre, a l'església de Sant Agustí, presideix l'acte de lliurament dels Premis a la Fidelitat, organitzat per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona.

Dissabte 2

- Presideix la XII Trobada de Nadal de pares de preveres, diaques, seminaristes i laïques amb missió pastoral.
- Al vespre, a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol d'Arbeca, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 3

- A la Parròquia de Santa Maria la Major de Montblanc, administra el sagrament de la confirmació.

Dimarts 5

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 396 del Consell Episcopal.

Dimecres 6

- A la basílica del monestir de Santa Maria de Poblet, celebra l'eucaristia durant la qual ordena diaca el monjo fra Borja Peyra.

Divendres 8

- A la Catedral, celebra la missa conventual en la solemnitat de la Immaculada Concepció de la benaurada Verge Maria.
- A la tarda, a la Catedral, celebra l'eucaristia durant la qual rep la consagració a l'Ordo Virginum la candidata Anna Moya Oller.

Dissabte 9

- Al matí, als locals parroquials de Crist Rei de Reus, predica el recés d'Advent al grup de la Renovació Carismàtica Catòlica i celebra l'eucaristia amb ells.

Diumenge 10

- A l'ermita de la Mare de Déu de Loreto de Bràfim, celebra l'eucaristia.

Dimarts 12

- Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu de Guadalupe.

Dijous 14

- A la tarda, a la Catedral, presideix l'acte dels Sembradors d'Estels de Nadal, organitzat per la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies.

Divendres 15

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Sant Fructuós.
- Al vespre, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, participa en l'acte d'arribada de la Llum de la Pau de Betlem.

Dissabte 16

- A l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol de Figuerola del Camp, celebra l'eucaristia en la festivitats de la Mare de Déu de l'Esperança.
- Al vespre, al Santuari de la Mare de Deu de Loreto de Tarragona, participa en la celebració de Nadal organitzada per l'Associació d'Amics del Camí de Sant Jaume.

Diumenge 17

- A la Prioral de Sant Pere de Reus, administra el sagrament de la confirmació.
- Al vespre, al Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp, visita el pessebre vivent.

Dilluns 18

- Al matí, al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix el recés diocesà d'Advent per a preveres i diaques.

- A la tarda, a la capella de la residència de les Germanetes dels Pobres de Reus, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Domènec Cubí i Latorre.
- Al vespre, a la Catedral, assisteix al concert de Nadal del Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral.

Dimarts 19

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 397 del Consell Episcopal.
- A la tarda, a l'Escola Joan XXIII de Tarragona, presideix la plantada de l'olivera i la inauguració de la placa commemorativa de la recent trobada de Scholas Ciutadania a Tarragona.

Divendres 22

- Rep visites que vénen a felicitar-li el Nadal, entre d'altres el Capítol de la Catedral de Tarragona.
- Al migdia, a la capella de Palau, presideix la pregària de sexta i rep la felicitació de Nadal del personal de la cúria diocesana.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vinaixa, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 23

- A l'Espluga de Francolí, participa en l'acte d'inauguració del pessebre vivent.

Diumenge 24

- A la capella del Sanatori Villablanca de Vila-seca, celebra la missa de la vigília de Nadal.
- A mitjanit, a la Catedral, celebra la solemne missa del gall.

Dilluns 25

- Visita el projecte Cafè i Caliu.
- A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Nadal.
- Dina amb els preveres i les Carmelites Missioneres Teresianes de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós.
- Visita la comunitat de les Servidores del Senyor i de Nostra Senyora de Matarà del Centre Oblates de Tarragona.
- Visita les Germanetes dels Pobres de Reus i els mossens que hi resideixen.
- Visita altres mossens malalts.

Dimarts 26

- Visita les germanes Mínimes de Valls.
- Visita les germanes Carmelites Descalces de Tarragona i dina amb elles.

- Visita les germanes Clarisses de Reus.
- A Reus, assisteix a la representació dels Retaules de Nadal i visita la mostra pessebrista de la Congregació Mariana.

Dimecres 27

- Visita la comunitat cistercenca de Poblet i dina amb els monjos.
- A la tarda, a la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, celebra l'eucaristia durant la qual són admesos a ordes els seminaristes Antonio Rodríguez, Adrià Fernández, Albert Font i Robert Otaba.

Dijous 28

- A Guissona, participa amb els seus germans en el dinar familiar de Nadal.

Divendres 29

- Visita la Comunitat del Cenacle de Mas d'en Lluc, celebra l'eucaristia i dina amb ells.

Dissabte 30

- Visita la presó provincial de Mas d'Enric i celebra l'eucaristia.

Diumenge 31

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual amb motiu de la festa de la Sagrada Família, durant la qual es ret homenatge als matrimonis que enguany han complert els 25, 50 i 60 anys de matrimoni.
- Al vespre, al santuari de la Mare de Déu del Sagrat Cor de Tarragona, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, amb l'Adoració Nocturna.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENT D'ARXIPRESTOS

de 5 de desembre de 2017

Mn. Joan Àguila Chavero, per a l'arxiprestat de l'Alt Camp.

Mn. Josep Mateu i Guarro, per a l'arxiprestat del Baix Camp.

Mn. Joan Maria Padrell Benet, per a l'arxiprestat del Baix Penedès.

Mn. Josep Maria Alegret Bellmunt, per a l'arxiprestat del Priorat.

Mn. Simó Gras Solé, per a l'arxiprestat de la Conca de Barberà.

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló, per a l'arxiprestat de Reus.

Mn. Josep Masdéu Aymamí, per a l'arxiprestat de Tarragona.

Mn. Jaume Gené Nolla, per a l'arxiprestat del Tarragonès Llevant.

Mn. Jordi Vila Borràs, per a l'arxiprestat del Tarragonès Ponent.

Mn. Joan Costa Pregonas, per a l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 28 de novembre de 2017 pel qual es nomena el Dr. Jordi Díaz Moix professor estable de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona

Havent rebut la comunicació de la Facultat de Teologia de Catalunya, de 23 de novembre de 2017, signada pel seu degà, el Dr. Joan Planellas Barnosell, conforme el Consell de Facultat, en la seva reunió de 20 de novembre de 2017, va aprovar la promoció del Dr. Jordi Díaz Moix a professor estable de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona,

D'acord amb l'article 12b) dels Estatuts del susdit Institut Superior,

PEL PRESENT DECRET nomeno el Dr. Jordi Díaz Moix PROFESSOR ESTABLE de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona, i li concedeixo la venia docendi.

† Jaume Pujol Balcells
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat. Moderador
de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 5 de desembre de 2017 pel qual s'aprova 'ad experimentum' el Directori de l'orde de les verges en l'àmbit de la nostra arxidiòcesi

Vista la proposta de Directori de l'orde de les verges presentat en data de 23 de setembre de 2017 per Anna Moya Oller, que serà consagrada solemnement el proper dia 8 de desembre a la Santa Església Basílica Catedral Metropolitana i Primada de Tarragona,

Escollat el parer del P. Pere Cardona Bueno, ocap. delegat diocesà per a la vida consagrada,

PEL PRESENT DECRET aprovo ad experimentum, per a un quinquenni, el Directori de l'orde de les verges en l'àmbit de la nostra arxidiòcesi.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella,
Secretària general i cancellera

DECRET

de 13 de desembre de 2017, aprovant "ad experimentum" la Normativa particular que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla

Vista la Normativa particular per a la regulació del cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla, presentat pel seu rector, Mn. Simó Gras Solé, en data de 21 de novembre de 2017,

Atès que aquesta normativa ha estat revisada per la Comissió d'obres i serveis de l'Arquebisbat de Tarragona, des d'on es van fer algunes consideracions que han estat incorporades convenientment,

PEL PRESENT DECRET, APROVO 'AD EXPERIMENTUM' PER A UN TRIENNI LA NORMATIVA PARTICULAR QUE REGULA EL CEMENTIRI PARROQUIAL DE LA PARRÒQUIA DE SANT JOAN EVANGELISTA DE LILLA, la qual entrarà en vigor a partir de la data de signatura d'aquest document.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella,
Secretària general i cancellera

Documentació adjunta

DIRECTORI

de l'Orde de les Verges en l'àmbit de l'arxidiòcesi de Tarragona. Aprovació "ad experimentum" de 5 de desembre de 2017

1. Naturalesa i missió

L'orde de les verges està constituït per dones que, «amb el sant propòsit de seguir Crist més de prop», són consagrades al Senyor d'acord amb el c. 604 del CIC i el ritu litúrgic aprovat. Són seglars cristianes que, vivint a casa seva i del seu treball, «celebren els esponsoris místics amb Crist Fill de Déu i es dediquen al servei de l'Església» (c. 604 §1).

Havent rebut el carisma de la virginitat com a vocació a l'amor ple i esponsalici de Jesucrist, les verges consagrades són signe d'aquest amor en l'Església i en el món.

La consagració específica vincula les verges de manera especial a l'Església diocesana i al seu servei, cosa que comporta la seva donació total i irrevocable d'elles mateixes en fidelitat constant a Déu i sota la dependència directa de l'Ordinari del lloc.

«Les verges consagrades, mogudes per l'Esperit Sant, fan vot de castedat per tal d'estimar més a Crist i per servir amb més llibertat els germans» (Prænotanda del Ritual de la Consagració de Verges [RCV], n. 2). Per aquesta consagració queden incorporades al servei de l'Església diocesana i al seu dinamisme apostòlic, amb la seva vida, la seva pregària i la seva col·laboració pastoral d'acord amb la seva disponibilitat i el seu carisma (cf. Prænotanda del RCV, n. 2).

Consegüentment les verges consagrades col·laboraran en aquelles activitats i ministeris que dins l'Església particular els siguin encomanats per l'Ordinari del lloc, acceptant-los i exercint-los en diàleg cordial i filial.

La seva consagració té una dimensió mística i nupcial amb Jesucrist, una dimensió de servei a Déu i a l'Església (diocesana i universal) i una dimensió escatològica, doncs la seva única pàtria a partir de llavors és el Cel. L'elecció de la vida virginal encara recorda la precarietat dels béns terrenals i anticipa el món nou de la resurrecció futura, recordant a tots la necessitat de sentir-nos peregrins a la casa del Pare. També posa en relleu la naturalesa teàndrica, humana i divina, de l'Església, visible però dotada d'elements invisibles dedicats a la contemplació ja presents al món.

La relació esponsalícia amb Crist és el punt focal al voltant del qual s'expressa i organitza la vida de verge i és el principal tret característic de la seva espiritualitat: la pregària és la conversa esponsalícia amb Ell; la lectura i estudi de l'Esclatua és escoltar la Paraula de l'Espòs; l'apostolat i les obres de misericòrdia són la participació del cònjuge en el misteri de Crist vivent en l'Església, sobretot en els petits i els pobres. La seva dimensió penitencial no és menys important i l'han de sostenir amb oració, dejunis, mor-

tificacions i obres de penitència, desgreuge i reparació. Per la seva naturalesa i el seu estat de vida, les verges són signe de l'Església esponsalícia amb Crist, són in persona Ecclesiae.

La seva castedat suposa un camí de pobresa i renúncia joioses. La verge es desprèn de tot el que la lliga i d'allò que no li permet perseverar en l'amor i la fidelitat. Ha de viure humil i lliure, en projecció a l'infinit. Santa Tecla, patrona de Tarragona és prototip de la primitiva verge cristiana d'incansable vida missionera i evangelitzadora, extàtica en la seva contemplació, indomable en la seva voluntat i apòstol en els seus ideals. Tecla, que va esdevenir l'ideal cristià en una època de persecució, ens mostra que la seva història és una lluita per evitar quelcom pitjor que la mort, l'aniquilació de la pròpia identitat.

2. Admissió

Per a ser admeses a l'orde de les verges consagrades es requereix de les candidates :

2. 1. Que tinguin una adequada maduresa humana, caracteritzada per l'equilibri personal i afectiu, que les capaciti per a portar a terme una opció de vida responsable i estable.
2. 2. Que estiguin marcades per la rectitud d'intenció i per un profund esperit de fe expressat per la intensa vida d'oració, l'esperit de sacrifici i de pobresa evangèlica, la delicadesa en la castedat i un profund sentit d'Església.
2. 3. Que no hagin contret matrimoni sacramental vàlid i consumat, que no hagin viscut públicament en un estat oposat a la castedat i que donin mostres de poder perseverar com a verges consagrades en una vida dedicada al servei de l'Església i del proïsme (cf. Prænotanda del RCV, n. 4).

Les aspirants a la consagració com a verges hauran de tenir una feina estable i amb garanties de continuïtat, o bé un altre mitjà honest de subsistència, condició necessària per a poder ser enmig del món un testimoni viu de dona cristiana.

Les aspirants sollicitaran amb prou antelació ser admeses a l'orde de les verges. Aquesta petició es completarà amb els informes que es creguin necessaris per a garantir la idoneïtat i la preparació de les candidates.

Aquest període preparatori estarà dedicat a la formació integral, humana i espiritual; amb un accent especial en els elements essencials de la vida consagrada i de la Sagrada Escriptura, teologia i moral catòliques. Alhora faran el corresponent discerniment amb el l'Ordinari del lloc i amb una persona designada per ell. En la mesura que sigui possible estaran en contacte amb altres verges consagrades.

Una vegada acabat aquest període, les interessades sollicitaran de manera individual la consagració com a verges. Un cop admeses a la consagració, les aspirants es prepararan amb uns dies de recés espiritual.

3. Consagració

Per al ritu de consagració, que forma part del Pontifical Romà, «la verge esdevé persona sagrada, signe transcendent de l'amor que l'Església té al Crist, i imatge escatològica de l'Esposa celestial i de la vida futura» (Prænotanda del RCV, n. 1).

Convé anunciar la cerimònia de consagració als fidels, amb la deguda antelació, a fi de donar sentit eclesial al ritu de consagració, fomentar la participació dels fidels i del presbiterat i, sobretot, perquè es manifesti l'excel·lència de l'estat virginal (cf. RCV, capítol I, n. 4).

La consagració se celebrarà segons el Ritual promulgat a l'efecte. S'entregarà a les verges consagrades un anell escollit per elles, signe dels esposoris amb Crist, el qual portaran sempre com a senyal de fidelitat a l'Espòs. També rebran la Litúrgia de les Hores o un Breviari com a símbol de la seva intensa vida de pregària.

La cerimònia de consagració tindrà lloc a la Catedral, durant els dies de l'octava de Pasqua, en les solemnitats o en les festes de la Santíssima Verge Maria i de les santes verges.

Des del moment de la seva consagració, les verges passen a formar part d'un orde, cos jurídic constituït, i ocuparan un lloc reservat en els oficis litúrgics i en les celebracions.

4. Vida espiritual

Atretes per un amor sponsalici les verges consagrades tindran com a centre, principi i terme de la seva vida i de la seva activitat, la persona de Jesucrist, segons la bella expressió de sant Ambròs: «Que en tots els seus sentiments i accions resplendeixi Crist, cerqui Crist i prediqui Crist» (Sant Ambròs, Sobre la formació de la verge, PL 16, 301, C. 17, N.113).

«Per complir amb el deure de l'oració, s'aconsella insistentment a les verges que cada dia recitin l'ofici diví, sobretot laudes i vespres; d'aquesta manera, associant la seva veu a la de Crist sacerdot i a la de l'Església, lloaran sense intermissió el Pare celestial, i intercediran per la salvació de tot el món» (Prænotanda del RCV, n. 2).

Fomentaran el tracte familiar i assidu amb el Senyor, dedicant diàriament un temps a l'oració privada i personal. Procuraran que la Sagrada Escripura, els escrits dels sants Pares i les altres fonts de l'espiritualitat cristiana nodreixin aquesta oració.

Es recomana vivament la participació diària en la celebració de l'Eucaristia, «font i cim de la vida cristiana» (LG 11).

Per a poder renovar i aprofundir cada dia més la seva consagració, dedicaran cada mes un temps al recés espiritual i anualment faran exercicis espirituals.

No oblidaran la confessió freqüent, que és un encontre joios amb la misericòrdia del Senyor. Tampoc oblidaran que com a signe de l'Església han de perseverar en les obres penitencials i en l'apostolat particular, donant testimoniatge de la presència salvadora de Déu, el seu Espòs.

En la seva consagració tindran molt present Maria, Verge i Mare. Ella és model perfecte de tota verge consagrada i testimoni de la seva fecunditat.

5. Organització

Les verges consagrades queden vinculades especialment per la seva consagració a l'Església arxidiocesana de Tarragona i a l'Ordinari del lloc. A aquest darrer li correspon establir de quina manera i amb quines condicions les verges s'obliguen a abraçar perpètuament la virginitat consagrada.

Les verges consagrades informaran l'Ordinari del lloc, en el temps i la manera que aquest determini, sobre l'estil i forma de viure la seva consagració i la seva missió. Ell haurà d'afavorir i potenciar que puguin desenvolupar-la adequadament.

L'Ordinari del lloc, una vegada instituït l'orde de verges a l'arxidiòcesi, serà el màxim responsable encarregat de coordinar l'admissió i la formació de candidates, d'impulsar, potenciar i fer un seguiment de l'orde de les verges a l'arxidiòcesi. Així mateix, escoltat el parer de les verges, els podrà nomenar un sacerdot com a assistent, perquè celebri amb elles l'eucaristia i aprofundeixi en la seva espiritualitat i missió en el si de l'Església local.

D'acord amb el c. 604 §2, les verges, si ho desitgen, poden associar-se per ajudar-se a viure amb més fidelitat el seu estat, per donar-se suport mútuament en les seves necessitats espirituals i materials, previ coneixement i aprovació de l'Ordinari del lloc.

Les verges viuran del seu treball. Si l'arxidiòcesi sollicita els seus serveis i elles accepten deixar la seva professió habitual, l'Arquebisbat es farà càrrec del seu sosteniment econòmic de manera adaptada a la legislació, d'acord amb el c. 231 §2.

En el cas que una verge, per raons professionals o altres, es veïés obligada a deixar l'arxidiòcesi, l'Ordinari del lloc li lliurarà una carta de presentació per al pastor de la diòcesi on es traslladarà, així com els documents adients per a la seva inserció com a verge consagrada a l'Església local de destí.

Per a la col·laboració amb altres diòcesis en qualsevol servei pastoral, la verge necessita l'autorització de l'Ordinari del lloc, que no l'hi podrà negar si no hi ha un motiu justificat en contra.

6. Dispensa del vincle

Si, per raons greus i després d'un seriós discerniment davant del Senyor, una verge vol abandonar l'orde de verges, sollicitarà al Sr. Arquebisbe la dispensa oportuna, que,

una vegada concedida i acceptada per la interessada, comporta la pèrdua dels drets i la dispensa de totes les obligacions. En aquest cas caldrà que la Cancelleria faci la comunicació oportuna a la Parròquia de baptisme perquè en faci l'anotació pertinent.

Per raons gravíssimes i previstes pel Dret (cf. c. 694-696), quan no hi hagi possibilitat d'esmena, i havent seguit el procediment canònic, una verge consagrada podrà ser expulsada de l'Orde de les Verges per l'Ordinari del lloc.

7. Acta i Registre

En acabar la cerimònia de consagració, les verges consagrades signaran sobre l'altar i en presència de l'Ordinari del lloc la seva formula de consagració.

S'aixecarà acta de la cerimònia de la consagració, que, amb l'expedient i tota la documentació requerida, quedarà dipositada a l'arxiu de la Cancelleria de l'Arquebisbat, on s'obrirà un llibre en què s'inscriuran totes les verges amb la data de consagració.

La Cancelleria enviarà la comunicació pertinent a la Parròquia del baptisme perquè es procedeixi a anotar-ho en el llibre de baptismes.

8. Revisió del Directori

Aquest Directori podrà ser revisat, totalment o parcialment, a partir de la praxi, a sol·licitud de les verges, per majoria absoluta d'elles o per iniciativa pròpia de l'Ordinari del lloc.

El present Directori de l'orde de les verges en l'àmbit de l'arxidiòcesi de Tarragona han estat aprovats "ad experimentum" per a un termini de 5 anys, per l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona, Dr. Jaume Pujol Balcells, amb decret de 5 de desembre de 2017. En dono fe.

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

NORMATIVA

*del cementiri parroquial de Lilla amb data de 13 de desembre de 2017.
Aprovació "ad experimentum" per un trienni.*

Normativa particular que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla. Arquebisbat de Tarragona.

La normativa que regula el cementiri de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla és la següent:

1. De la titularitat i la propietat del cementeri

1. 1. La Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla és titular del cementiri parroquial, ubicat a la parcel·la de terreny d'1/4 de jornal, propietat de la mateixa Parròquia, que llima, al nord i oest, amb Josep Solé, al sud, amb el camí dels horts, a l'est, amb la carretera.
1. 2. El Cementiri parroquial de Lilla es regeix per la normativa canònica universal sobre cementiris de l'Església catòlica (c. 1240-1243) i per la normativa particular recollida en aquest reglament.
1. 3. La màxima autoritat en el govern del cementiri parroquial és el rector de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla, el qual pot designar una Junta gestora que vetlli per la gestió permanent del cementiri. En el cas que es vulgui designar una junta gestora, caldrà prèviament que l'Ordinari del lloc n'aprovi el reglament que la reguli.
1. 4. El funcionament del cementiri queda subjecte a les disposicions sanitàries, urbanístiques i d'altra mena que estableix l'Estat, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Montblanc.
1. 5. El cementiri de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla és independent del Cementiri municipal de Montblanc.

2. De les actuacions funeràries

2. 1. D'acord amb les disposicions legals vigents, totes les actuacions de caràcter funerari, com són les inhumacions, les exhumacions, la incineració, el trasllat de restes, el transport de despulles, etc. les desenvoluparan sempre els Serveis Municipals de l'Ajuntament de Montblanc o bé les empreses degudament autoritzades per aquest Ajuntament per a la realització d'aquests serveis.
2. 2. La Parròquia, per tant, no es fa responsable d'aquest servei ni de les infraccions o incompliment de la normativa sanitària que puguin derivar-se de les esmentades actuacions funeràries.

3. De la cessió d'ús de les sepultures a particulars

3. 1. La Parròquia de Sant Joan Evangelista podrà cedir a particulars el dret d'ús de sepultures o nínxols per a un període indefinit.
3. 2. El preu de la cessió, en funció del tipus de sepultura, serà fixat en cada moment pel rector de la Parròquia o qui ell designi.
3. 3. La cessió de l'ús de sepultura o nínxol al corresponent titular s'ha de documentar mitjançant el lliurament del document anomenat Títol de propietat.
3. 4. El Títol de propietat, que acredita la corresponent cessió de sepultura o nínxol, ha d'incloure les dades identificadores del titular, el seu domicili, a efectes

de notificacions i/o comunicacions, així com les dades de la corresponent sepultura o nínxol cedit.

3. 5. El títol que acredita la possessió d'un nínxol s'expedirà a nom d'una sola persona.
3. 6. La Parròquia només reconeixerà el dret de possessió d'un nínxol a favor de la persona que consti inscrita com a titular en el Registre del Cementiri Parroquial de Lilla.

4. Drets de cessió d'ús de les sepultures

4. 1. La cessió confereix el dret d'ús exclusiu de la sepultura o nínxol per a les inhumacions, les exhumacions o els trasllats que desitgi realitzar el seu titular, d'acord amb les disposicions sanitàries legals vigents.
4. 2. La cessió confereix el dret d'accedir al cementiri per a la visita de les sepultures, d'acord amb els horaris de visita establerts pel rector de la Parròquia o qui ell designi.
4. 3. Sempre que es vulgui practicar una inhumació, una exhumació o un trasllat de restes, caldrà sol·licitar-ho a la Parròquia i presentar el Títol de propietat. La Parròquia inscriurà, en el Títol de propietat i en els llibres del registre parroquial, la identitat de les despulles i les dades i dates corresponents i, d'acord amb els Serveis funeraris, es fixarà la data convinguda per a la inhumació, l'exhumació o el trasllat convingut.

5. Del traspàs o successió dels drets d'ús de les sepultures

5. 1. El Títol de propietat, i, per tant, el dret d'ús sobre la sepultura o el nínxol, és absolutament intransferible a tercers, amb l'única excepció de la successió hereditària, que disposa d'un termini màxim de cinc anys per a la comunicació i acreditació a la Parròquia de Sant Joan Evangelista, d'acord amb l'article G.3 d'aquest reglament.
5. 2. El nou titular, per causa d'herència, ha de comunicar-ho a la Parròquia adjuntant la documentació que l'acrediti com a tal, i la Parròquia ha d'expedir a favor del nou titular el corresponent Títol de propietat degudament actualitzat.
5. 3. Si un titular o hereu d'una sepultura o nínxol vol desprendre-se'n, el nínxol retornarà a la propietat del cementiri, que és la Parròquia de Sant Joan Evangelista, la qual abonarà al titular la quantitat estipulada per l'Administració d'aquest en el moment que es torni a vendre. Les despeses de treure les despulles del nínxol que vulgui retornar-se a la Parròquia, aniran a càrrec del propietari que se n'ha després. En el cas de no fer-ho ell se li descomptaran de l'abo-

nament hauria de rebre en el moment de la venda.

6. De la conservació i manteniment general del cementiri i de cada sepultura

6. 1. La conservació i el manteniment general del cementiri correspon a la Parròquia.
6. 2. Els titulars de les sepultures, per contribuir a la conservació i el manteniment general del cementiri, estan obligats a satisfer una quota anual.
6. 3. La quota anual, o derrama extraordinària, serà fixada pel rector de la Parròquia o qui ell designi, en funció de les despeses generals que exigeixi el cementiri en cada moment.
6. 4. La conservació i manteniment de les sepultures correspon a cadascun dels titulars.
6. 5. Els titulars de les sepultures o nínxols no poden realitzar cap obra de reforma o manteniment sense l'autorització i el vistiplau del rector de la Parròquia o qui ell designi.
6. 6. Quan la Parròquia detecti el mal estat de conservació o alguna anomalia en les sepultures o nínxols, procedirà a notificar-ho al titular per tal que aquest, en el termini que es convingui, procedeixi a l'arranjament oportú o, si es prefereix i

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

així s'indica, la Parròquia ho faci arranjar i se'n repercuteixi el cost convingut en la quota anual.

7. De la rescissió de la cessió d'ús sobre les sepultures

7. 1. La manca de pagament de la quota anual durant cinc anys consecutius, o l'incompliment d'altres pagaments i/o obligacions, implicarà la rescissió automàtica i sense previ avís del nínxol, que retornarà a la propietat del cementiri, que és la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla, qui en podrà disposar lliurement.
7. 2. La utilització inadequada de la sepultura o nínxol o l'incompliment greu del que preveu aquest Reglament serà motiu de rescissió de la cessió.
7. 3. Un cop hagin transcorregut cinc anys des de la mort del titular d'una sepultura o nínxol sense que cap persona n'hagi reclamat els drets, la Parròquia rescindirà automàticament la cessió.
7. 4. El titular de la cessió està obligat a notificar a la Parròquia els canvis de domicili que es puguin produir.
7. 5. Si per manca de localització d'un titular de sepultura o nínxol no es pogués comunicar l'incompliment d'aquest Reglament, per impagament, ús inadequat o desconeixement dels hereus de la sepultura, es procediria automàticament a la rescissió de la cessió.

8. Disposicions addicionals

8. 1. Aquest reglament entrarà en vigor el dia següent a la seva aprovació.
8. 2. Queden derogades totes les normes dictades anteriorment per aquesta Parròquia en relació amb el cementiri parroquial.

La present Normativa particular que regula el cementiri parroquial de la Parròquia de Sant Joan Evangelista de Lilla ha estat aprovada per a un trienni 'ad experimentum', per l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona, Dr. Jaume Pujol Balcells, amb decret de 13 de desembre de 2017. En dono fe.

En segellem, en document original, dos exemplars i a un sol efecte: l'un és lliurat a la referida Parròquia i l'altre és dipositat a l'arxiu de la cúria arxidiocesana.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

MISSATGE DE NADAL «URBI ET ORBI»

de 25 de desembre de 2017

Benvolguts germans i germanes, bon Nadal. Jesús va néixer de Maria Verge a Betlem. No va néixer per voluntat humana, sinó pel do d'amor de Déu Pare, que «va estimar tant el món que va donar el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16). Aquest esdeveniment es renova avui en l'Església, peregrina en el temps: en la litúrgia de Nadal, la fe del poble cristià reviu el misteri de Déu que ve, que pren la nostra carn mortal, que es fa petit i pobre per a salvar-nos. I això ens omple d'emoció, perquè la tendresa del nostre Pare és immensa.

Els primers que van veure la glòria humil del Salvador, després de Maria i Josep, van ser els pastors de Betlem. Van reconèixer el senyal que els àngels els havien donat i van adorar l'Infant. Aquells homes humils però vigilants són un exemple per als creients de tots els temps, els quals, davant el misteri de Jesús, no s'escandalitzen per la seva pobresa, sinó que, com Maria, confien en la paraula de Déu i contempen la seva glòria amb mirada senzilla. Davant el misteri del Verb fet carn, els cristians d'arreu confessen, amb les paraules de l'evangelista Joan: «Hem contemplat la seva glòria, glòria que té com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (1,14).

Per aquesta raó, mentre el món es veu colpejat per vents de guerra i un model de desenvolupament ja caduc continua provocant degradació humana, social i ambiental, el Nadal ens convida a recordar el senyal de l'Infant i a reconèixer-lo en els rostres dels nens, especialment d'aquells per als quals, com Jesús, «no hi havia lloc per a ells a la sala de l'hostal» (Lc 2,7).

Veiem Jesús en els nens de l'Orient Mitjà, que continuen sofrint per l'augment de les tensions entre israelians i palestins. En aquest dia de festa, invoquem el Senyor demanant la pau per a Jerusalem i per a tota la Terra Santa; preguem perquè entre les parts implicades prevalgui la voluntat de reprendre el diàleg i es pugui finalment aconseguir una solució negociada que permeti la coexistència pacífica de dos Estats dins unes fronteres acordades entre ells i reconegudes a nivell internacional. Que el Senyor sostingui també l'esforç de tots aquells membres de la Comunitat internacional que, moguts per bona voluntat, volen ajudar aquesta terra martiritzada a trobar, malgrat els greus obstacles, l'harmonia, la justícia i la seguretat que anhelan des de fa tant de temps.

Veiem Jesús en els rostres dels nens sirians, marcats encara per la guerra que ha ensangonat aquest país en aquests anys. Que l'estimada Síria pugui finalment tornar a trobar el respecte per la dignitat de cada persona, mitjançant el compromís unànim de

reconstruir el teixit social amb independència de l'ètnia o religió. Veiem Jesús en els nens de l'Iraq, que encara continua ferit i dividit per les hostilitats que l'han colpejat en els darrers quinze anys, i en els nens del Iemen, on hi ha un conflicte en gran part oblidat, amb greus conseqüències humanitàries per a la població que pateix la fam i la propagació de malalties.

Veiem Jesús en els nens de l'Àfrica, especialment en els qui sofreixen al Sudan del Sud, a Somàlia, al Burundi, a la República Democràtica del Congo, a la República Centrafricana i a Nigèria.

Veiem Jesús en tots els nens d'aquelles zones del món on la pau i la seguretat es veuen amenaçades pel perill de les tensions i dels nous conflictes. Preguem perquè a la península coreana se superin els antagonismes i augmenti la confiança mútua per al bé de tot el món. Confiem Veneçuela a l'Infant Jesús perquè es pugui reprendre un diàleg serè entre els diferents components socials per al bé de tot l'estimat poble veneçolà. Veiem Jesús en els nens que, amb les seves famílies, sofreixen la violència del conflicte a Ucraïna, i les seves greus repercussions humanitàries, i preguem perquè, com més aviat millor, el Senyor concedeixi la pau a aquest estimat país.

Veiem Jesús en els nens els pares dels quals no tenen feina i amb gran esforç intenten oferir als seus fills un futur segur i pacífic. I en aquells la infància dels quals va ser robada, obligats a treballar des de ben joves o allistats com a soldats mercenaris sense escrúpols.

Veiem Jesús en molts nens obligats a abandonar els seus països, a viatjar sols en condicions inhumanes, sent presa fàcil per als traficants de persones. En els seus ulls veiem el drama de molts migrants forçosos que arrisquen fins i tot les vides per a emprendre viatges esgotadors que sovint acaben en tragèdia. Veig Jesús en els nens que he trobat durant el meu darrer viatge a Myanmar i Bangladesh, i espero que la comunitat internacional no deixi de treballar perquè es tuteli de manera adequada la dignitat de les minories que habiten la Regió. Jesús coneix bé el dolor de no ser acollit i la dificultat de no tenir un lloc on reposar el cap. Que els nostres cors no estiguin tancats com les cases de Betlem.

Benvolguts germans i germanes, també a nosaltres se'ns ha donat un senyal de Nadal: «Un infant faixat amb bolquers» (Lc 2,12). Com la Mare de Déu i sant Josep, i els pastors de Betlem, acollim en l'infant Jesús l'amor de Déu fet home per nosaltres, i esforcem-nos, amb la seva gràcia, per a fer que el nostre món sigui més humà, més digne dels nens d'avui i de demà.

A vosaltres, estimats germans i germanes, arribats a aquesta plaça d'arreu del món, i als qui us uniu des de diferents països per mitjà de la ràdio, la televisió i altres mitjans de comunicació, us adreço la meva felicitació cordial.

Que el naixement de Crist Salvador renovi els cors, susciti el desig de construir un futur més fraterno i solidari, i porti a tots alegria i esperança. Bon Nadal.

MISSATGE

de 13 de novembre de 2017, memòria de Santa Francesca Xavier Cabrini, patrona dels migrants, per a la 51a Jornada mundial de la Pau, el dia primer de gener de 2018

«**Migrants i Refugiats : Homes i dones que cerquen la pau**»

1. Un desig de pau

Pau a totes les persones i a totes les nacions de la terra. La pau, que els àngels van anunciar als pastors la nit de Nadal¹, és una aspiració profunda de totes les persones i de tots els pobles, especialment d'aquells que més en sofreixen l'absència, als quals tinc presents en el meu record i en la meva pregària. D'entre ells voldria recordar els més de 250 milions de migrants en el món, dels quals 22 milions i mig són refugiats. Aquests darrers, com va afirmar el meu estimat predecessor Benet XVI, «són homes i dones, infants, joves i ancians que cerquen un lloc on viure en pau»². Per trobar-lo, molts d'ells estan disposats a arriscar les vides a través d'un viatge que, en la majoria dels casos, és llarg i perillós; estan disposats a suportar el cansament i el sofriment, a afrontar els filats i els murs que s'aixequen per allunyar-los de la seva destinació.

Amb esperit de misericòrdia, abracem tots els qui fugen de la guerra i de la fam, o que es veuen obligats a abandonar la seva terra a causa de la discriminació, la persecució, la pobresa i la degradació ambiental.

Som conscients que no és suficient sentir en el nostre cor el sofriment dels altres. Caldrà treballar molt abans que els nostres germans i germanes puguin començar a viure de nou en pau, en una llar segura. Acollir l'altre exigeix un compromís concret, una cadena d'ajuda i de generositat, una atenció vigilant i comprensiva, la gestió responsable de situacions noves i complexes que, a vegades, s'afegeixen als nombrosos problemes ja existents, així com a uns recursos que sempre són limitats. L'exercici de la virtut de la prudència és necessari perquè els governants sàpiguen acollir, promoure, protegir i integrar, establint mesures pràctiques que, «respectant l'ordre recte dels valors, ofereixin al ciutadà la prosperitat material i al mateix temps els béns de l'esperit»³. Tenen una responsabilitat concreta respecte a les seves comunitats, a les quals han de garantir els drets que els corresponen en justícia i un desenvolupament harmònic, per tal de no ser com el constructor neci que va fer malament els càlculs i no va aconseguir acabar la torre que havia començat a construir⁴.

2. Per què hi ha tants refugiats i migrants?

Davant el Gran Jubileu pels 2.000 anys de l'anunci de pau dels àngels a Betlem, sant Joan Pau II va incloure el nombre creixent de desplaçats entre les conseqüències d'«una

1 Cf. Lluc 2,14.

2 Àngelus, 15 gener 2012.

3 Joan XXIII, Carta. enc. *Pacem in terris*, 57.

4 Cf. Lluc 14,28-30.

interminable i horrible sèrie de guerres, conflictes, genocidis, “neteges ètniques”»⁵, que havien marcat el segle XX. En el nou segle no s’ha produït encara un canvi profund de sentit: els conflictes armats i altres formes de violència organitzada continuen provocant el desplaçament de la població dins i fora de les fronteres nacionals.

Però les persones també migren per altres raons, sobretot per «l’anhel d’una vida millor, desig al qual s’uneix sovint el de voler deixar enrere la “desesperança” d’un futur impossible de construir»⁶. Es posen en camí per a reunir-se amb les seves famílies, per a trobar oportunitats millors de treball o d’educació: qui no pot gaudir d’aquests drets no pot viure en pau. A més, com he subratllat en l’encíclica *Laudato si’*, «és tràgic l’augment dels migrants que fugen de la misèria empitjorada per la degradació ambiental»⁷.

La majoria emigra seguint un procediment regulat, mentre que d’altres es veuen forçats a agafar altres vies, sobretot a causa de la desesperació, quan la seva pàtria no els ofereix seguretat i oportunitats i qualsevol via legal sembla impossible, bloquejada o massa lenta.

En molts països de destinació s’ha difós àmpliament una retòrica que emfasitza els riscos per a la seguretat nacional o el cost de l’acolliment dels qui arriben, menyspreant així la dignitat humana que els ha de reconèixer a tots pel fet que són fills i filles de Déu. Els qui fomenten la por envers els migrants, en ocasions amb finalitats polítiques, en comptes de construir la pau sembren violència, discriminació racial i xenofòbia, que són font de gran preocupació per a tots aquells que es prenen seriosament la protecció de cada ésser humà⁸.

Totes les dades que té la comunitat internacional indiquen que les migracions globals continuaran marcant el nostre futur. Alguns les consideren una amenaça. Us convido, contràriament, a contemplar-les amb una mirada plena de confiança, com una oportunitat per a construir un futur de pau.

3. Una mirada contemplativa

La saviesa de la fe alimenta aquesta mirada, capaç de reconèixer que tots, «tant migrants com poblacions locals que els acullen, formen part d’una sola família, i tots tenen el mateix dret a gaudir dels béns de la terra, la destinació dels quals és universal, com ho ensenya la doctrina social de l’Església. Aquí troben fonament la solidaritat i el compartir»⁹. Aquestes paraules ens remetent a la imatge de la nova Jerusalem. El llibre del profeta Isaïes (c. 60) i l’Apocalipsi (c. 21) la descriuen com una ciutat amb les portes sempre obertes, per a deixar entrar-hi persones de totes les nacions, que l’admiren i l’omplen de riqueses. La pau és el governant que la guia, i la justícia, el principi que regeix la convivències entre tots dins d’ella.

5 Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2000, 3.

6 Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2013.

7 *Laudato si’*, n. 25.

8 Cf. Discurs als participants en l’Encontre de Responsables nacionals de la pastoral de migracions organitzat pel Consell de Conferències episcopals d’Europa (CCEE), 22 setembre 2017.

9 Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2011.

Necessitem veure també la ciutat on vivim amb aquesta mirada contemplativa, «això és, una mirada de fe que descobreixi el Déu que habita a les seves llars, als seus carrers, a les seves places [promouent] la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia»¹⁰; en altres paraules, realitzant la promesa de la pau.

Observant els migrants i els refugiats, aquesta mirada sap descobrir que no arriben amb les mans buides: porten amb ells la riquesa de la seva valentia, la seva capacitat, les seves energies i les seves aspiracions, i per suposat els tresors de la seva cultura pròpia, enriquint així la vida de les nacions que els acullen. Aquesta mirada sap també descobrir la creativitat, la tenacitat i l'esperit de sacrifici d'incomptables persones, famílies i comunitats que, a tots els racons del món, obren les seves portes i els seus cors als migrants i refugiats, fins i tot quan els recursos no són abundants.

Per últim, aquesta mirada contemplativa sap guiar el discerniment dels responsables del bé públic, amb la finalitat d'impulsar les polítiques d'acolliment al màxim del que ho «permeti el veritable fi de la comunitat»¹¹, és a dir, tenint en compte les exigències de tots els membres de l'única família humana i del bé de cada un d'ells.

Els qui es deixen guiar per aquesta mirada seran capaços de reconèixer els tants de pau que ja broten i d'afavorir-ne el creixement. Transformaran en tallers de pau les nostres ciutats, sovint dividides i polaritzades per conflictes que estan relacionats precisament amb la presència d'migrants i refugiats.

4. Quatre pedres angulars per a l'acció

Per a oferir als sol·licitants d'asil, als refugiats, als immigrants i a les víctimes del tràfic d'éssers humans una possibilitat de trobar la pau que cerquen, es requereix una estratègia que conjugui quatre accions: acollir, protegir, promoure i integrar¹².

«Acollir» recorda l'exigència d'ampliar les possibilitats d'entrada legal, no expulsar els desplaçats i els immigrants a llocs on els espera la persecució i la violència, i equilibrar la preocupació per la seguretat nacional amb la protecció dels drets humans fonamentals. L'Esclat ens recorda: «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.»¹³

«Protegir» ens recorda el deure de reconèixer i de garantir la dignitat inviolable dels qui fugen d'un perill real a la recerca d'asil i de seguretat, evitant-ne l'explotació. En particular, penso en les dones i en els infants exposats a situacions de risc i d'abusos que arriben a convertir-los en esclaus. Déu no fa discriminació: «El Senyor guarda els forasters, sosté les viudes i els orfes.»¹⁴

«Promoure» té a veure amb donar suport al desenvolupament humà integral dels migrants i refugiats. Entre els molts instruments que poden ajudar en aquesta tasca, vull

10 Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 71.

11 Joan XXIII, Carta enc. *Pacem in terris*, 57.

12 Cf. Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2018, 15 agost 2017.

13 Hebreus 13,2.

14 Salm 146,9.

subratllar la importància que té garantir als infants i joves l'accés a tots els nivells d'educació: d'aquesta manera, no sols podran conrear i treure el màxim profit de les seves capacitats, sinó que també estaran preparats per a sortir a l'encontre del proïsme, conreant un esperit de diàleg en comptes de clausura i enfrontament. La Bíblia ens ensenya que Déu «estima els immigrants i els dona aliment i vestit»; per això ens exhorta: «Estimeu, doncs, els immigrants, ja que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte.»¹⁵

Per últim, «integrar» significa treballar perquè els refugiats i els migrants participin plenament en la vida de la societat que els acull, en una dinàmica d'enriquiment mutu i de col·laboració fecunda, promovent el desenvolupament humà integral de les comunitats locals. Com escriu sant Pau: «Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu.»¹⁶

5. Una proposta per a dos Pactes internacionals

Desitjo de tot cor que aquest esperit animi el procés que, durant tot l'any 2018, portarà a la definició i aprovació per part de les Nacions Unides de dos pactes mundials: un, per a una migració segura, ordenada i regulada, i un altre, sobre refugiats. En tant que acords adoptats a nivell mundial, aquests pactes constituïran un marc de referència per a desenvolupar propostes polítiques i posar en pràctica mesures concretes. Per aquesta raó, és important que estiguin inspirats per la compassió, la visió de futur i la valentia, amb la finalitat d'aprofitar qualsevol ocasió que permeti avançar en la construcció de la pau: només així el realisme necessari de la política internacional no es veurà derrotat pel cinisme i la globalització de la indiferència.

El diàleg i la coordinació constitueixen, efectivament, una necessitat i un deure específics de la comunitat internacional. Més enllà de les fronteres nacionals, és possible que països menys rics puguin acollir un nombre més gran de refugiats, o acollir-los millor, si la cooperació internacional els garanteix la disponibilitat dels fons necessaris.

La Secció per als migrants i refugiats del Dicasteri per a la promoció del desenvolupament humà integral suggereix vint punts d'acció¹⁷ com a pistes concretes per a l'aplicació d'aquests quatre verbs en les polítiques públiques, a més de l'actitud i l'acció de les comunitats cristianes. Aquestes i altres aportacions pretenen manifestar l'interès de l'Església catòlica en el procés que portarà a l'adopció dels pactes mundials de les Nacions Unides. Aquest interès confirma una sollicitud pastoral més general, que neix amb l'Església i continua fins als nostres dies a través de les seves activitats múltiples.

6. Per la nostra casa comuna

Les paraules de sant Joan Pau II ens encoratgen: «Si són molts els qui compar-
teixen el “somni” d'un món en pau, i si es valora l'aportació dels migrants i els refugiats,

15 Deuteronomi 10,18-19.

16 Efesis 2,19.

17 «20 Punts d'acció pastoral» i «20 Punts d'acció per als pactes globals» (2017). Cf. Document ONU A/72/528.

la humanitat pot transformar-se cada vegada més en família de tots, i la nostra terra veritablement en «casa comuna».»¹⁸ Al llarg de la història, molts han cregut en aquest «somni» i els qui l'han realitzat donen testimoni que no es tracta d'una utopia ir-realitzable.

Entre ells, cal fer menció de santa Francesca Xavier Cabrini, el centenari del naixement per al cel de la qual celebrem aquest any 2017. Avui, 13 de novembre, nombroses comunitats eclesials en celebren la memòria. Aquesta petita gran dona que va consagrar la vida al servei dels migrants, convertint-se més tard en la seva patrona celeste, ens ensenya com hem d'acollir, protegir, promoure i integrar els nostres germans i germanes. Que per la seva intercessió, el Senyor ens concedeixi a tots experimentar que el «fruit de la justícia és sembrat en esperit de pau pels qui treballen per la pau»¹⁹.

MISSATGE

del Papa Francesc de 26 de novembre de 2017 per a la 26a Jornada mundial del Malalt (11 de febrer, memòria de la Mare de Déu de Lourdes).

Mater Ecclesiae : «Aquí tens el teu fill. [...] Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (Joan 19,26-27)

Estimats germans i germanes,

L'Església ha de servir sempre els malalts i els qui els cuiden amb vigor renovat, en fidelitat al mandat del Senyor (cf. Lc 9,2-6; Mt 10,1-8; Mc 6,7-13), seguint l'exemple molt eloqüent del seu Fundador i Mestre.

Aquest any, el tema de la Jornada del Malalt s'inspira en les paraules que Jesús, des de la creu, dirigeix a la seva mare Maria i a Joan: «Aquí tens el teu fill. [...] Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (Jn 19,26-27).

1. Aquestes paraules del Senyor il·luminen profundament el misteri de la creu, la qual no representa una tragèdia sense esperança, sinó que és el lloc on Jesús mostra la seva glòria i deixa les seves últimes voluntats d'amor, que es converteixen en les regles constitutives de la comunitat cristiana i de la vida de tot deixeble.

En primer lloc, les paraules de Jesús són l'origen de la vocació maternal de Maria vers la humanitat sencera. Ella serà la mare dels deixebles del seu Fill i en tindrà cura, així com també del seu camí. I sabem que la cura materna d'un fill o d'una filla inclou tots els aspectes de la seva educació, tant els materials com els espirituals.

El dolor indescriptible de la creu traspasa l'ànima de Maria (cf. Lc 2,35), però no la paralitza. Al contrari, com a mare del Senyor comença per a ella un nou camí d'entrega.

¹⁸ Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2004, 6.

¹⁹ Jaume 3,18.

A la creu, Jesús es preocupa per l'Església i per tota la humanitat, i Maria és cridada a compartir la mateixa preocupació. Els Fets dels Apòstols, en descriure la gran efusió de l'Esperit Sant per Pentecosta, ens mostren que Maria va començar la seva missió en la primera comunitat de l'Església. És una feina que no s'acaba mai.

2. El deixeble Joan, el deixeble estimat, representa l'Església, poble messiànic. Ell ha de reconèixer Maria com a mare pròpia. I en reconèixer-la, està cridat a acollir-la, a contemplar en ella el model del discipulat i també la vocació maternal que Jesús li ha confiat, amb les inquietuds i els plans que comporta: la mare estima i genera fills capaços d'estimar d'acord amb el manament de Jesús. Per tant, la vocació maternal de Maria, la vocació de cuidar els seus fills, es transmet a Joan i a tota l'Església. Tota la comunitat dels deixebles està involucrada en la vocació maternal de Maria.

3. Joan, com a deixeble que ho va compartir tot amb Jesús, sap que el Mestre vol conduir tots els homes a l'encontre amb el Pare. Ens ensenya que Jesús va trobar moltes persones malaltes en l'esperit, perquè estaven plenes d'orgull (cf. Jn 8,31-39), i malaltes en el cos (cf. Jn 5,6). A totes els va donar misericòrdia i perdó, i als malalts també guarició física, un signe de la vida abundant del Regne, on s'eixuga cada llàgrima. Com Maria, els deixebles estan cridats a tenir cura els uns dels altres, però no exclusivament. Saben que el cor de Jesús està obert a tots, sense excepció. Cal proclamar l'Evangelí del Regne a tothom, i la caritat dels cristians s'ha de dirigir a tots els necessitats, simplement perquè són persones, fills de Déu.

4. Aquesta vocació maternal de l'Església vers els necessitats i els malalts s'ha concretat, en la seva història bimillenària, en una rica sèrie d'iniciatives a favor dels malalts. Aquesta història de dedicació no s'ha d'oblidar. Continua avui arreu. En els països on hi ha sistemes sanitaris públics i adequats, el treball de les congregacions catòliques, de les diòcesis i dels seus hospitals, a més de proporcionar una atenció mèdica de qualitat, procura posar la persona humana al centre del procés terapèutic i realitzar la investigació científica en el respecte de la vida i dels valors morals cristians. En els països on els sistemes sanitaris són inadequats o inexistents, l'Església treballa per oferir a la gent la millor atenció sanitària possible, per eliminar la mortalitat infantil i eradicar algunes malalties generalitzades. A tot arreu procura cuidar, fins i tot quan no pot guarir. La imatge de l'Església com un «hospital de campanya», que acull tots els ferits per la vida, és una realitat molt concreta, perquè en algunes parts del món, només els hospitals dels missioners i de les diòcesis ofereixen l'atenció necessària a la població.

5. La memòria de la llarga història de servei als malalts és motiu d'alegria per a la comunitat cristiana i especialment per a aquells que realitzen aquest servei en l'actualitat. Això no obstant, cal mirar el passat sobretot per deixar-se enriquir per ell. Hem d'aprendre d'ell: la generositat fins al sacrifici total de molts fundadors d'instituts al servei dels malalts; la creativitat, impulsada per la caritat, de moltes iniciatives portades a terme al llarg dels segles; el compromís en la investigació científica, per a proporcionar als malalts una atenció innovadora i fiable. Aquest llegat del passat ajuda a projectar bé el futur. Per exemple, ajuda a preservar els hospitals catòlics del risc d'una mentalitat

empresarial, que arreu del món intenta que l'atenció mèdica caigui en l'àmbit del mercat i acabi descartant els pobres.

La intel·ligència organitzativa i la caritat requereixen més aviat que es respecti la persona malalta en la seva dignitat i se la posi sempre en el centre del procés de guarició. Aquestes han de ser les orientacions també dels cristians que treballen en les estructures públiques i que, pel seu servei, estan cridats a donar un bon testimoniatge de l'Evangeli.

6. Jesús va entregar a l'Església el seu poder de guarir: «Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: [...] imposaran les mans als malalts, i es posaran bons» (Mc 16,17-18). Als Fets dels Apòstols, llegim la descripció de les guaricions realitzades per Pere (cf. Ac 3,4-8) i Pau (cf. Ac 14,8-11). La feina de l'Església, que sap que ha de mirar els malalts amb la mateixa mirada plena de tendresa i de compassió que el Senyor, respon a aquest do de Jesús. La pastoral de la salut continua sent, i sempre serà, una missió necessària i essencial que cal viure amb un ímpetu renovat tant a les comunitats parroquials com als centres d'atenció més excel·lents. No podem oblidar la tendresa i la perseverança amb què moltes famílies acompanyen els seus fills, pares i familiars, malalts crònics o discapacitats greus. L'atenció oferta en la família és un testimoniatge extraordinari d'amor per la persona humana que cal recolzar amb un reconeixement adequat i amb unes polítiques apropiades. Per tant, metges i infermers, sacerdots, consagrats i voluntaris, familiars i tots aquells que es comprometen en l'atenció als malalts, participen en aquesta missió eclesial. Es tracta d'una responsabilitat compartida que enriqueix el valor del servei diari de cadascú.

7. A Maria, Mare de la tendresa, volem confiar-li tots els malalts en el cos i en l'esperit, perquè els sostingui en l'esperança. Li demanem també que ens ajudi a acollir els nostres germans malalts. L'Església sap que necessita una gràcia especial per estar a l'alçada del seu servei evangèlic d'atenció als malalts. Per això, unim-nos tots en una súplica insistent adreçada a la Mare de Déu, perquè cada membre de l'Església visqui amb amor la vocació al servei de la vida i de la salut. Que la Verge Maria intercedeixi per aquesta XXVI Jornada Mundial del Malalt, ajudi les persones malaltes a viure el seu sofriment en comunió amb el Senyor Jesús i sostingui els qui les cuiden. A tots, malalts, agents sanitaris i voluntaris, imparteixo de cor la benedicció apostòlica.

Audiències generals del dimecres

«La Santa Missa»

4. PER QUÈ ANAR A MISSA EL DIUMENGE?

13 de desembre de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia! Continuant el programa de catequesi sobre la missa, avui ens preguntem: Per què anar a missa el diumenge?

La celebració dominical de l'eucaristia és el centre de la vida de l'Església (cf. Catecisme de l'Església catòlica, n. 2177). Com a cristians anem a missa el diumenge per trobar el Senyor ressuscitat, o millor per deixar-se trobar per ell, escoltar la seva paraula, alimentar-se a la seva taula, i així convertir-se en Església, és a dir el seu cos místic que viu en el món.

Ho van comprendre, ja des del principi, els deixebles de Jesús, que van celebrar l'encontre eucarístic amb el Senyor el dia de la setmana que els hebreus anomenaven el primer dia de la setmana i els romans dia del sol, perquè aquell dia Jesús havia ressuscitat d'entre els morts i s'havia aparegut als deixebles, parlant amb ells, menjant amb ells, donant-los l'Esperit Sant (cf. Mt 28,1; Mc 16,9.14; Lc 24,1.13; Jn 20,1.19), tal com ho acabem de sentir a la lectura bíblica. També el gran vessament de l'Esperit en la Pentecosta va passar en diumenge, el cinquantè dia després de la resurrecció de Jesús. Per aquestes raons, el diumenge és un dia sagrat per a nosaltres, santificat per la celebració eucarística, presència viva del Senyor entre nosaltres i per nosaltres. És la missa, doncs, que fa cristià el diumenge! El diumenge cristià gira al seu voltant. Quin és el diumenge, per a un cristià, que no hi ha encontre amb el Senyor?

Hi ha comunitats cristianes que, malauradament, no poden gaudir de la missa cada diumenge; malgrat això estan cridades, en aquest dia sant, a reunir-se per pregar en nom del Senyor, escoltant la Paraula de Déu i mantenint viu el desig de l'eucaristia.

Algunes societats secularitzades han perdut el sentit cristià del diumenge il·luminat per l'eucaristia. És una llàstima, això! En aquests contextos cal reactivar aquesta presa de consciència, per recuperar el significat de la festa, el significat de la joia, de la comunitat parroquial, de la solidaritat, del repòs que refà l'ànima i el cos (cf. Catecisme de l'Església catòlica, n. 2177-2188). Tots aquests valors l'eucaristia els fa presents diumenge rere diumenge. Per això el Concili Vaticà II ha volgut ressaltar que «el diumenge és el dia de festa primordial que s'ha de proposar i inculcar en la pietat dels fidels, de tal manera que sigui en realitat un dia de joia i d'abstenció del treball» (Const. Sacrosanctum concilium, 106).

L'abstenció dominical del treball no existia els primers segles: és una aportació específica del cristianisme. Per tradició bíblica els hebreus descansen el dissabte, mentre que en la societat romana no hi havia un dia a la setmana de descans de treballs servils. Va ser el sentit cristià de viure com a fills i no com a esclaus, animat per l'eucaristia, que va fer que el diumenge fos —gairebé universalment— el dia del repòs.

Sense Crist estem condemnats a ser dominats per la fatiga de la vida quotidiana, amb les seves preocupacions, i per la por del demà. L'encontre dominical amb el Senyor ens dona la força de viure l'avui amb confiança i coratge i d'anar endavant amb esperança. Per això nosaltres, els cristians, anem a l'encontre del Senyor el diumenge, en la celebració eucarística.

La comunió eucarística amb Jesús, ressuscitat i vivent per sempre, anticipa el diumenge sense fi, quan ja no hi haurà ni cansament, ni dolor, ni dol, ni llàgrimes, sinó

només la joia de viure plenament i per sempre amb el Senyor. També d'aquest benaurat respòs ens en parla la missa del diumenge, ensenyant-nos, en el flux de la setmana, a confiar-nos a les mans del Pare que és al cel.

Què podem respondre a qui diu que no serveix de res anar a missa, ni tan sols els diumenges, perquè l'important és viure bé, estimar els altres? És veritat que la qualitat de la vida cristiana es mesura per la capacitat d'estimar, tal com va dir Jesús: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus si us estimeu els uns als altres» (Jn 13,35); però com podem practicar l'Evangeli sense obtenir l'energia necessària per a fer-ho, un diumenge rere l'altre, en la font inesgotable de l'eucaristia? No anem a missa per donar quelcom a Déu, sinó per rebre d'ell el que realment necessitem. Ho recorda la pregària de l'Església, que s'adreça a Déu així: «Perquè vós, que no necessiteu la nostra lloança, ens feu el do de poder-vos donar gràcies; i els nostres cants, que res no afegeixen a la vostra grandesa, a nosaltres ens fan progressar cap a la salvació» (Missal Romà, Prefaci comú IV).

En conclusió, per què anar a missa el diumenge? No n'hi ha prou responnent que és un manament de l'Església; això ajuda a preservar-ne el valor, però amb això sol no n'hi ha prou. Nosaltres, cristians, necessitem participar en la missa dominical perquè només amb la gràcia de Jesús, amb la seva presència viva en nosaltres i entre nosaltres, podem dur a la pràctica el seu manament, i així nosaltres podem ser els seus testimonis creïbles.

5. EL RITU D'INTRODUCCIÓ

20 de desembre de 2017

Estimats germans i germanes, bon dia! Avui m'agradaria entrar al cor de la celebració eucarística. La missa es compon de dues parts, que són la Litúrgia de la Paraula i la Litúrgia eucarística, tan estretament unides entre elles que formen un sol acte de culte (cf. Sacrosanctum concilium, 56; Ordenament general del Missal romà, 28). Introduïda per alguns ritus preparatoris i completada per altres, la celebració, per tant, és un únic cos i no es pot separar, però per a una millor comprensió miraré d'explicar els seus diferents moments, cada un dels quals és capaç de tocar i de comprometre una dimensió de la nostra humanitat. Cal conèixer aquests signes sants per viure plenament la missa i assaborir-ne tota la bellesa.

Quan les persones estan reunides, la celebració comença amb els ritus introductoris, que comprenen l'entrada dels celebrants o del celebrant, la salutació —«El Senyor sigui amb vosaltres», «La pau sigui amb vosaltres»—, l'acte penitencial —«Jo confesso», amb el qual demanem perdó dels nostres pecats—, el Kyrie eleison, l'himne del Glòria i l'oració collecta, que es diu «oració collecta» no perquè en aquell moment es faci la collecta de les ofrenes: és la collecta de les intencions de pregària de tots els pobles; i aquesta collecta de les intencions dels pobles puja al cel com a pregària. La seva finalitat —la d'aquests ritus introductoris— és assegurar «que els fidels, reunits tots junts, formin una comunitat i es preparin per escoltar amb fe la paraula de Déu i per celebrar dignament l'eucaristia» (Ordenament general del Missal romà, 46). No és una bona

pràctica mirar el rellotge i pensar: «Encara tinc temps, arribo després del sermó i amb això ja compleixo el precepte.» La missa comença amb el senyal de la creu i amb aquests ritus introductoris, perquè en aquell moment comencem a adorar Déu com a comunitat. I per això és important preveure no fer tard, sinó arribar abans, per a preparar el cor amb aquest ritu, per a aquesta celebració de la comunitat.

Normalment, mentre es canta el cant d'entrada, el sacerdot amb els altres ministres en processó arriben al presbiteri, i aquí saluda l'altar amb una reverència i, com a senyal de veneració, el besa i, quan hi ha encens, l'encensa. Per què? Perquè l'altar és Crist: és una figura de Crist. Quan nosaltres mirem l'altar, mirem realment on hi ha Crist. L'altar és Crist. Aquests gestos, que poden passar desapercebuts, són molt significatius, perquè expressen ja des del principi que la missa és un encontre d'amor amb Crist, el qual, «oferint el seu cos sobre la creu [...] es converteix en altar, víctima i sacerdot» (prefaci pasqual V). L'altar, de fet, com un signe de Crist, «és el centre de l'acció de gràcies que es fa real amb l'eucaristia» (Ordenament general del Missal romà, 296), i tota la comunitat és al voltant de l'altar, que és Crist; no per mirar-se la cara, sinó per mirar Crist, perquè Crist és al centre de la comunitat, no lluny.

Després hi ha el senyal de la creu. El sacerdot que presideix el fa sobre ell mateix, i tots els membres de l'assemblea fan el mateix, conscients que l'acte litúrgic es fa «en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant». I aquí passo a un altre tema molt petit. Vosaltres heu vist com fan els nens el senyal de la creu? No saben el que fan: a vegades fan un dibuix, que no és el senyal de la creu. Si us plau: mares i pares, avis, ensenyeu als nens, des del començament —des de ben petits— a fer bé el senyal de la creu. I expliqueu-los que fer-lo és tenir com a protecció la creu de Jesús. La missa comença amb el senyal de la creu. Tota la pregària es mou, per dir-ho així, en l'àmbit de la Santíssima Trinitat «En el nom del Pare, del Fill, i de l'Esperit Sant» —, que és un espai de comunió infinita; té com a principi i com a final l'amor de Déu únic i Trinitat, manifestat i lliurat a nosaltres en la creu de Crist. De fet el seu misteri pasqual és do de la Trinitat, i l'eucaristia sempre flueix del seu cor perforat. Senyant-nos amb el senyal de la creu, per tant, no sols fem memòria del nostre baptisme, sinó que afirmem que la pregària litúrgica és l'encontre amb Déu en Crist Jesús, que s'ha encarnat per nosaltres, ha mort a la creu i ha ressuscitat gloriós.

El sacerdot, doncs, adreça la salutació litúrgica amb l'expressió: «El Senyor sigui amb vosaltres» o amb una altra de semblant —n'hi ha diverses—; i l'assemblea respon: «I amb el vostre esperit.» Estem dialogant; som al començament de la missa i hem de pensar en el significat de tots aquests gestos i paraules. Estem entrant en una «simfonia» en la qual ressonen diferents tons de veu, inclosos els moments de silenci, per tal de crear l'«acord» entre tots els participants, és a dir reconèixer-se animats per un únic Esperit i amb la mateixa finalitat. De fet «la salutació sacerdotal i la resposta del poble manifesten el misteri de l'Església reunida» (Ordenament general del Missal romà, 50). S'expressa així la fe comuna i el desig d'estar amb el Senyor i de viure la unitat amb tota la comunitat.

I aquesta és una simfonia pregant, que s'està creant i que presenta de manera sobtada un moment molt emotiu, perquè el qui presideix convida a tots a reconèixer els pecats propis. Tots som pecadors. No ho sé, potser algun de vosaltres no ho és... Si algú no és pecador que aixequi la mà, si us plau, així ho veurem tots. Veig que no hi ha mans aixecades, va bé: teniu bona fe! Tots som pecadors; i per això a l'inici de la missa demanem perdó. És l'acte penitencial. No es tracta només de pensar en els pecats comesos, sinó molt més: és la invitació a confessar-se pecadors davant Déu i davant la comunitat, davant els germans, amb humilitat i sinceritat, com el públicà en el temple. Si veritablement l'eucaristia fa present el misteri pasqual, que és el pas de Crist de la mort a la vida, aleshores el primer que hem de fer és reconèixer quines són les nostres situacions de mort per a poder ressuscitar amb ell a la nova vida. Això ens fa comprendre com n'és, d'important, l'acte penitencial. I per això reprendrem aquest tema en la propera catequesi.

Anem pas a pas en l'explicació de la missa. Però us ho recomano: ensenyeu bé als nens a fer el senyal de la creu, si us plau!

Traduccions inicials de www.catalunyareligio.cat, revisades

defuncions

MN. DOMÈNEC CUBÍ I LATORRE, PVRE.

Morí en Crist el dia 16 de desembre de 2017

Nascut a Oriola, al Baix Segura el 12 de març de 1925 de Josep i Maria dels Àngels, els seus pares, uns dies després, allí mateix, a la parròquia de Sant Domènec d'Oriola, del bisbat d'Alacant, fou batejat el 19 de març de 1925. Amb estudis eclesíastics fets al bisbat de Vic, allí era adscrit a l'orde del diaconat (02/04/1949) i del presbiterat (22/05/1949). Els seus primers ministeris foren en l'Església de Vic, foren com a vicari a Santa Coloma de Queralt (14/11/1951) i com, més endavant, com a rector a Vallfogona de Riucorb (26/03/1956). Allí l'agafà el canvi de límits de l'arquebisbat de Tarragona, on quedà assignat l'arxiprestat de Santa Coloma de Queralt amb les seves parròquies, cosa que el decidí a incardinar-se al nostre Arquebisbat tarragoní (06/06/1957).

Sis anys després, deixà Vallfogona de Riucorb pel Pont d'Armentera i Queralt (05/12/1963) i una mica més tard hi afegí Les Pobles (13/06/1971), a l'Alt Camp. I passat al Priorat, feu llarga estada a Santa Maria de Falset (08/08/1973-09/09/1989). I des d'aquest moment baixà Al Baix Camp, a Reus, a les Germanetes dels Pobres (21/07/1989); a Tarragona, a les Carmelites Descalces (08/05/2000) per tornar a les Germanetes de Reus amb responsabilitat fins a 04/05/2010). Des allí, feu també serveis a l'Institut Pere Mate de Reus (1998-2000). Allí ha completat els seus dies fins al seu decés. Que el Senyor accepti el testimoni que va donar-nos. (cf. 2Co 1,10). Al cel sigui!

